

Иде като Бич Божии да накаже
разкапаната Римска империя
Освобождава робите на Рим.

Винитар, ~~едки~~ ~~потския~~ ~~вожд~~
ръща се ~~вот~~. Към дома си. Сестра му боля. Кой ще гледа

детето и? Старата дали ще живее още дълго? А той иска да си отиде при своите откъдето е дошел. Не може да гледа как горите се продават на ромеите за власт и блага. Един по един. Само той е останал и тия, които ромеите са заточили, затворили, прогонили в планините да се крият като дивите зверове. Теодорих го прогониха като му дадоха корона в Италия, X ...

Аспар ... А Виталиан загина някъде без вест и ...

Все се надява че може да се върне , че може да стане чудо. И затова чака, затова търпи и е приятел с римския префект: за да запази хората си, за да ги подкрепя. Ако и той ги напусне и отиде подир Теодорих - какво ще стане с тях? Тия които им биха повярвали, римските роби - траките, както и техните родни готи, тръгнаха подире им да дирят чега съща отзад Великата река. ...

Иначе ^{само} ~~не~~ ~~е~~ ~~и~~ ~~за~~ ~~и~~ ~~не~~ ~~каква~~ ~~човек~~ ~~да~~ ~~слеза~~ ~~по~~ ~~на~~ ~~на~~ ~~до~~ ~~лицето~~ ~~право~~ ~~към~~ ~~него~~. Без да се загледа в чертите му, закрити от ниско спуснатата шапка наведенъхъ той го позна. Сърцето му се преобръна. Непознатият мина крам него и се спря на няколко крачки по-далеч. След това се върна и пошепна:

- Позна ли ме ?

- Да. - гласът на Винитар пресекна и угасна от възнежи^е.

- Можен ли да ми дадещ подслон за тази нощ ?

Месечината в нощува извад тъмните облаци и блесна право в лицето на ^{госта} ~~Винитар~~. Беше си останал същият. Същи години не бяха преминали над това гордо , красиво лице. Но младежът беше изчезнал. Това бе суров мъж с непреклонен, натескал от изпитания взор

Винитар гренча от обίδα. Задиша често и бурно.

- И питаш ?

Бегла усмихка омежчи строгото лице.

- Би мал право да се боиш. Не би ти се сърдил. Излагаш на опасност себе си и близките си.

Тръгн ^и ~~след~~ ~~мен~~. Азъ ще ще вървя дваетсет стъпки напред и ще ти чавам пак дали пътя е свободен. Хаиде...

И той тръгна напред. Неволие изправи снагата си, вдигна чело. Той бе дочакал този ден. И можеше да гледа право в очите си своя приятел. За ото бе кацъркал и той капитанието. А то бу по-страшно. Какво би казал Виталиан ако го бе заварил патриций в Константинопол, както толкова други техни другари се бяха поддали. Защото примерът заразява. Мълчаливият укор в лицата на близките дотагаха. Бедността рушене. Идея болести и старост. Духът изнемогваше, готов да угасне като